

европске уставности па су се њене револуционарне и уставне идеје шириле у таласима по Европи. До револуције, Француска се развијала у знаку поштовања традиционализма, да би од ње, од 1789. ушла у епоху реформизма који се окончао доношењем Устава од 1875. године.

Буржоаска револуција у Француској је срушила феудализам и краљевски апсолутизам и увела ограничену уставну монархију. Она није до краја остварила револуционарне тежње пошто је сачувала монархију и краља који је био ограничен у својој власти и привилегијама. Зато и Устав од 1791. године као први уставни акт није био до краја револуционарни и народни устав нити је изразио идеју народне суверености, већ је то био један уставни пакт – дело нагодбе између буржоазије и монарха. Он је срушио феудални режим и племићке привилегије, али је задржао монархију и увео представнички систем власти који није служио револуционарној већини већ више средњим и вишим слојевима буржоазије. Као монархистички, француски Устав од 1791. године је трајао с монархијом и њеним укидањем 1792. године је и престао да важи. Његова најзначајнија тековина је била спровођење доследне поделе власти између Скупштине и краља и по томе, тој доследности је био најнапреднији у своје време и остао највише хваљен и упамћен у историји светске уставности. Овај Устав је био један од других устава 8208 чланова) и имао је два дела: први, једна врста преамбуле у којој је садржина, преписана Декларација о правима човека и грађанина и други, нормативни део, који је садржавао одредбе о правној једнакости грађана, о неповредивој и светој приватној својини, о подели власти на законодавну, извршну и судску, бирачком праву регулисаном по систему пореског цензуса и др. Иако се Француска револуција инспирисала Русоовим учењем о народној суверености и природноправном филозофијом, Устав од 1791. је прокламовао националну, а не народну сувереност јер је као дело компромиса морао да оправда законодавну улогу и краља и Скупштине. По Уставу, власти су биле одвојене и независне једна од друге, ограничене искључиво на своје послове, без могућности да утичу једна на другу. Краљ је био шеф државе и у том својству је именовао министре а могао је и да распусти Скупштину, с тим да она није имала повратна овлашћења према њему нити је могла да принуди министре да поднесу оставку. Краљ је имао и законодавну власт, право суспензивног вета, с тим да, ако закон буде изгласан од три законодавне скупштине морао је да буде проглашен од краља и против његове воље је ступао на снагу. Други устав Француске је био од 1793. тзв. Јакобински или